

FALU TAMÁS: VERSEK.

SZÉLMALOM.

Lebontották, az újkor elsöpörte, Elűnt emlék, én elviszlek magamban,
A falu végén sem kap már helyet. Leszek helyetted bolygó szélmalom.
Nem néz a tóba, mint kis zseblükörbe Helyedre állok méla alkonyatban
S a messzeségnek már nem integet. S mint két vitorlát, széttárom karom.

Az ég a hátán zsákban hoz sötétet,
A szívem malma percre felriad.
Aztán az égre merengőn felnézek
S összekulcsolom vitorláimat.

KRAJCÁR.

A krajcár, tudod, régi pénz volt, Krajcárért cigaretta is volt,
Peremén nem volt jelige, Ábránd és füstből karikák.
A forint jeligét is hordott, Egy füstkarikán áthajolva
De a krajcárnak volt szíve. Oly gyönyörű volt a világ.

Egy krajcárért cukrot is mértek, Krajcárért ibolyát is adtak,
Bonboni, édest és savanyút. Mely kék volt s illatos nagyon.
Egy krajcár a gyerek szívéből És szárnya volt az ibolyának,
Minden bűt, bánatot lefűtt. Mert beröpült egy ablakon.

A milliótok nem kell nekem,
Nem zengem a pénz himnuszát.
Egy krajcárt adjatok, egy krajcárt,
Mert vele van az ifjúság!

FÁN MARADT LEVÉL.

Már május végén sárga volt, Hogy ősz, tél, mért nem tépte le,
Sárga volt és beteg. Marad örök talány.
Majális neki nem dalolt, Minden levél a földre hullt
A sors így verte meg. S ő fent maradt a fán.

Nem volt boldog nyári verőn, Minden levél a sirba hullt,
Ősz nem hatotta meg, Bús őszi ág alatt
Maradt, ami volt: szomorú, S én mégis csak őt gyászolom,
Szomorú és beteg. Aki a fán maradt.

KÖNNYEZŐ HALÁSZ.

Hol keressz, hogyha már nem találsz meg, Sétálj vissza a tünt évek partján,
 Hol találsz meg, ha már nem leszek? Könnycsepp rengjen sóhajlásodon,
 Hol dobja le utánam a horgot Dobb a mélybe szivedet és meglásd,
 A halászó bús emlékezet? Nehéz lesz, mert rákapaszodom.

EKHÓS SZEKÉR.

Büntelen szívvel, hófehéren, Várost és vásárt elkerülve,
 Mért nem járunk ekhós szekéren? Zöld erdők lelkébe merülve
 Kis batyúnkat ölünkbe téve, Hol tücsök ciripel és kakuk szól...
 Mennénk a boldogság elébe. S fölénk írják: Emlék a multból.

JELSZÓ.

Túl utcákon és házakon, A csend országa kezdődik,
 Bolyongok kinn a réten. Hol átlépnék az éren,
 Odafenn varjak, vadlibák Egy vén akácfa áll elém:
 Most húznak el sötéten. Megállj! A jelszót kérem!

De utat enged hirtelen
 És átbotcsát a hídon,
 Mert válaszul az ujjamat
 Az ajkamra szorítom.

TÚLÉL...

Túlél az ágy, amelyben alszol, Túlél a görbelábú asztal,
 Túlél a szék, amelyen ülsz, Mely rég a halált várja már,
 Túlél a szürke cserépkályha, Túlél az enyhe lámpaernyő,
 Melynek fényében elmerülsz. Túlél a törékeny pohár.

Túlél a háztető, a kémény,
 Túlél a ház előtt a pad.
 Csak öregedj meg csöndben, békén,
 Te is túléléd itt magad.